

Református vagyok

Emlékszem egy beszélgetésünkre a barátaimmal, amikor gyermeki öntudattal mindenki elmondta, melyik templomba jár, hova tartozik. Hogyan köszönünk, mi van a torony tetején? Nem versengtünk, nem kritizáltunk, igyekeztünk megfogalmazni a saját felekezeti erősségeit, templomunk, istentiszteletünk szépségét. Később megismertem bibliafordítónk: Károli Gáspár, zsoltárfordítónk: Szenczi Molnár Albert, és számomra legkedvesebb reformátorunk, Méliusz Juhász Péter – „Isten trombitája” - életét, hitvalló őseink, nagy erdélyi fejedelmeink példáját. Gyermekkoromtól meghatározza az életemet ez a két szóból álló mondat: *református vagyok*. Fehér falú templom, hímzett terítők, bibliai történetek, elismerést nem váró, kitartóan, teljes odaszánással végzett munka, igéhez igazított élet, Isten dicsősége.

Református vagyok. Sok-sok templomba jártam azóta, csodáltam szépségüket, történetüket. De ha református templomba lépek be, mindig úgy érzem, itthon vagyok. Segítenek ebben az énekek, amiket gyermekkorom óta együtt énekelek a gyülekezettel, a liturgia alapkövei, igeolvasás, igehirdetés, imádságok, két sákramentumunk: a keresztség és az úrvacsora. Három keresztlőn voltunk idén, három különböző településen, de ugyanaz az ige, a hitvallás, a fogadalomtétel. Az úrvacsorai közösség megerősít, megújít akár Budafokon akár egy kis szatmári vagy bakonyi faluban, gyülekezetünk nyári táborában vagy éppen a Csillagpont záró istentiszteletén élünk vele több ezer fiatallal együtt.

Református vagyok. A reformáció havában, október 18-án életemben először vettem részt istentiszteleten a Debreceni Református Nagytemplomban. Együtt a 25 éves testvérgyülekezeti kapcsolatot ünneplő mezőpaniti és budafoki gyülekezeti tagokkal. A bibliaolvasó kalauzunk igéje

alapján hangzott az igehirdetés, a gyermekek éppolyan természetesen részt vettek a gyermek istentiszteleten, mint itthon. A szépen felújított, történelmi falak között hallgatni, mit mond Isten nekünk ma a 21. században, együtt énekelni, imádkozni körülbelül ötszáz emberrel, igazi feltöltődés volt, méltó ünneplése nemcsak a 25 éves jubileumnak, hanem a reformációnak is.

Reformátusként ma engedem-e, hogy Krisztus megújítsa az életemet, hitemet igéje által az ő tervei szerint Isten dicsőségére?

Papp-Tóth Viola

Az „Összegyűjtés Éve” ősszel (gondnoki beszámoló)

I. Kor. 16. 19-20

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.”

Az ősz az elmúlásra emlékeztető évszak. Ez jutott eszembe, mikor a kalauz fentebb idézett mai igéit olvastam. A minap elmentem egy ház előtt, melynek tulajdonosa a támfalra az épület építésekor felfestette a „Soli Deo Gloria” (egyedül Istené a dicsőség) feliratot. Több mint 20 évvel ezelőtt innen tudtuk meg, hogy református család költözött a környékre. Azóta sok idő eltelt és a felirat is megfakult, már nem vonzza magára a szemet. Vajon hogyan áll egyen-egyenként a saját személyes elköteleződésünk, mi a szívünk reménye? A Reformáció Napja közeledtével érdemes ezt a kérdést is feltenni magunknak és összegyűlve / összegyűjtve közösségünknek is.

Gondoljunk hálával Kálmán Attila, korábbi zsinati presbiteri elnök, főgondnok, iskolaalapító pedagógus testvérünk életpéldájára is, akinek ma jelentették be a halálhírét. Sokat kaptunk tőle mi is az iskola alapítás folyamatában tartott előadásából és a vele folytatott beszélgetésekből. „Soli Deo Gloria!” volt özvegye válasza, mikor telefonon hálát adtam néhai férje életéért és az őt támogató feleség szolgálatáért.

Az előző Hírlevél a tanévkezdésre jelent meg. Felemelő élmény volt iskolánk zsúfolásig telt tornatermében az évnitő, melynek fényét többek között Agócs Gergely néprajztudós és népzeneész rövid fellépése emelte. Örömteli volt hallani, hogy a mi iskolánkban nincs szükség „konzerv” zenei kíséretre a

Himnusz és a Szózat elénekléséhez. A kicsiktől a nyugdíjasokig terjedő korosztály összegyűjtése ezen az alkalmon példászerű volt.

A Szőlőskert programon a Budafoki Pezsgő és Borfesztivál keretében külföldi utam miatt idén nem tudtam részt venni. Bátorító volt azt a visszajelzést kapnom, hogy gyülekezetünk csapata idén is kitett magáért és sokaknak tudott örömet szerezni. Idén kerületünk önkormányzata mellett a Nemzeti Civil Alapprogram is támogatta szolgálatunkat a Budafoki Református Keresztény Alapítványon keresztül. A Szőlőskert sátorban tartott vasárnapi istentisztelettel egy időben templomunkban tartottuk iskolánk elsős tanulóinak befogadó istentiszteletét.

Szeptember 20-án tartottuk az új óvodások befogadó istentiszteletét és egyben az óvoda és az iskola munkatársainak fogadalomtételét az ismét zsúfolásig telt templomban. Reméljük, hogy mindannyian megtalálják a helyüket gyülekezetünk és intézményeink közösségében.

Azóta már iskolánkban is volt nyílt nap az érdeklődő szülők számára. November 14-én lesz a kerület minden iskoláját felölelő SULI-VÁR rendezvény a Klauzál művelődési központban. Óvodánkban is meg-megjelennek az érdeklődők. Az intézmények honlapjáról letölthetők a jelentkezési lapok. Kérjük a testvéreket, hogy mihamarabb kérjék a lelkesi ajánlást is.

Október 3-án *templomtakarítás partit* szerveztünk. Ha időben leesnek a levelek, akkor annak *második fordulójára november 14-én* kerül sor. Várjuk az iskolakezdésre nem készülő testvérek szolgálatát. A sűrű októberi program keretében 10-én pedig gyülekezeti sportnapot, Demjén-kupát tartottunk az iskolában. A hagyományosnak számító versenyszámok után a Reformator Culina Kft. jóvoltából finom szendvics ebédet fogyaszthattunk el.

Az idei Összegyűjtés Évében, 25 éves testvérgyülekezeti kapcsolatunk keretében május 2.–június 1. között Mezőpanitra látogattunk. A panitiakát október 16-18. között Berekfürdön láttuk vendégül. Mindannyiunk számára felemelő élmény volt a testvéri közösség átélése. Az alkalom lehetőséget adott Lakatos Enikő beosztott lelkészünk számára is, hogy egyrészt gyülekezetünk tagjaival is jobban megismerkedjen, másrészt bemutatkozhasson a panitiaknak is. Szász Lajos 6. éves teológusunk Szalontay Károly főszervező segítőjeként vett részt a program kidolgozásában. Köszönjük lelkes, lelkiismeretes munkájukat

A *zsoltairos istentisztelet* (vespera) rendszerint úrvacsorai előkészítőként is szolgál. A következő alkalom november 7-én lesz. Köszönjük Papp Anette és

csapata szolgálatát. Kérem a testvéreket, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel, amit kerületünk Önkormányzata is támogat. November 6-8. között pedig a cserkészek vonulnak „ősi tanyázásra”.

November 28-án szombaton kerül sorra az adventi koszorú készítésre. November 29-én, advent első vasárnapján pedig a hittanos gyermekek műsorára készülhetünk.

Advent felé haladva köszönöm gyülekezetünk tagjainak imádkozó támogatását vezető lelkészünk egészségéért, új munkatársaink szolgálatáért egész közösségünk, és hazánk javára.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az **egyházfenntartási járulék** (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot.

Várjuk a testvérek adományait arra a célra, hogy *a templom külső megújítása* és rendbetétele folytatódhasson. Egyházmegyénk és az önkormányzat támogatásával a **templom külső homlokzatának felújításában** ismét előreléptünk. Közben kiderült, hogy a bádогоzás is alapos felújításra szorul. Megbízható bádогоs szakembert keresünk. Aki tud ilyet ajánlani, jelezze Fehér István presbiternek vagy nekem.

Hívom a testvéreket az *intézményeinkért tartott imaközösségre* is. (Ennek időpontja minden hónap harmadik vasárnapján istentisztelet előtt fél tíz, toronyszoba)

Gyülekezetünk szolgálata az elmúlt években jelentősen kibővült és jó reménységgel vagyunk afelől, hogy ez a tendencia a közeljövőben is folytatódni fog. Ehhez az összefogásra nem csak az Összegyűjtés Évében van szükség. A jó irány megtartásához érdemes eszünkben tartani a Bibliaolvasó Kalauzunk másik, a mai napra rendelt igéjét:

I. Kor. 15,33

„*Ne tévelyegjétek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok.*”

Budafok, 2015. október 29.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

BEMUTATKOZNAK ÚJ LELKÉSZEINK

Lakatos Enikő református lelkipásztor vagyok. 1976-ban születtem.

A Nagykunságban, Kunmadarason nőtem fel a bátyámmal, így az otthon egyik meghatározó szegmense a szülői ház és a református templom. Nemcsak gyermekésem öröme, hanem a lelkészi élethivatás is ott vált meghatározóvá. Egyetemi tanulmányaimat Debrecenben töltöttem, ahol néprajz (2000) és teológia-lelkipásztor (2002) szakon végeztem, majd ösztöndíjas hallgató voltam a Princetoni Egyetem (New Jersey) teológiai szemináriumában (2002-03).

Az egyetemi évek után életem másik meghatározó szegmense a szolgálat lett. A segédlelkészi évet Karcagon és Ráckeven megosztva töltöttem, ugyanis a Csepel-sziget legdélebbi csücskébe, Makádra, kerültem lelkészi szolgálatba néhai férjemmel. Az akkori idők eseményei alapjaiban határozták meg életem további menetét. Férjem betegsége, majd halála és az önálló gyülekezeti szolgálat, nem utolsó sorban pedig a gyülekezetben eltöltött évek mélységei és új életet fakasztó öröme erőt adott a megújuláshoz. A kis református faluban együtt éltem a gyülekezettel, így az évek alatt imádságos munkánk eredményeként megújult a Csepel-sziget legrégebbi református temploma. Ez idő alatt kétszer jártam szakmai úton Észak-Amerikában. Egyik alkalommal a közép-kelet-európai misszió egyik magyar küldöttjeként néhány hetet egy presbiteriánus gyülekezetben (Ohio) szolgáltam, majd egy nyári egyetem alkalmával kórházi lelkigondozói gyakorlaton vettem részt (Hartford, Connecticut).

Nem utolsó sorban pedig társat kaptam a makádi gyülekezetben, Csizmazia Attila személyében, akivel házasságot kötöttem a budai Szilágyi Dezső téri templomban. Így életem következő fontos állomása Budapesthez kötődik, hiszen a magánélet mellett a szakmai munka is a fővároshoz köt. Doktori iskolát kezdtem a Semmelweis Egyetem Magatartástudományi Intézetében, ahol a női nehezített fogamzás pszichés és életmód tényezőinek összefüggéseit kutatom. Így kerültem a Szilágyi Dezső téri gyülekezetbe, beosztott lelkésznek. Innen kaptam meghívást a budafoki beosztott lelkészi állásba, amit jó szívvel és örömmel vállaltam.

Eddigi életem során többször éltem meg a szüntelen imádság áldását, ami nemcsak lelki gazdagságot, hanem szabadságot is ad. Éppen ezért vannak dolgok, melyekben ragaszkodom az állandósághoz, míg másokban

újabb és újabb hegyeket mászok meg. Egyetlen dolog azonban nem változik bennem, ez pedig a kegyelem. Ő az én személyes Megváltóm, aki a legtökéletesebb szeretettel járja velem az életet. Kedves igém, ami visszavisszatér hozzám: „Az Úr közel” (Filippi 4:5).

Lakatos Enikő

Szász Lajos vagyok, 1988-ban születtem Debrecenben, egy ötgyermekes lelkészcsalád sorrendben a negyedik fiaként. Egészen az érettségivel bezárólag Debrecenben, a Református Kollégium előbb alsó-, majd középfokú tagintézményeiben tanultam.

A lelkészi szolgálattal kapcsolatos elhívás, az Isten akaratában való megnyugvás a lelkészgyerekek többségéhez hasonlóan nekem sem jött egyszerűen. Habár már érettségi után jelentkeztem a debreceni Teológiára, végül mégis amellett döntöttem – egy sajnos időközben elhunyt atyai jóbarátom hatására –, hogy a fővárosban folytatom tanulmányaimat, méghozzá az általam szenvedélyesen szeretett történelem egyetemi szakján. Utólag visszatekintve nagyon jó döntést hoztam. Hiszem, hogy nem véletlen vagy emberi szándék vezetett Budapestre, az ELTE Bölcsészettudományi Karára, ahol a különféle történelmi kérdések közül szinte kizárólag az egyház történetével kapcsolatosak érdekeltek és foglalkoztatnak ma is. 2009-re egyre jobban megerősödött bennem a vágy, mely a lelkészi szolgálat felé irányított, ezért azon év őszén a budapesti Teológián kezdtem meg a tanulmányaimat, az addig folytatott bölcsész stúdiummal párhuzamosan.

Amióta Isten személyesen belépett az életembe, meggyőződésem, hogy személyes feladatot, küldetést készített el számomra is. Bízom benne, hogy a lelkészi feladatkörben, a pásztori hivatás során fel tud használni arra, hogy másokkal is megismertesse önmagát. Remélem, hogy megáldja és megsokszorozza az egyébként nagyon sokszor hiányos, gyenge és elégtelen képességeimet.

Ebben a tanévben, egészen 2016 nyaráig a budafoki gyülekezetben töltöm a gyakorlati éveimet, melynek során a lelkészi szolgálat különféle feladataival ismerkedek meg. Emellett pedig a bölcsészdoktori értekezésemen dolgozok, amelyet szintén a következő év közepén tervezek befejezni.

Dávid Bulcsú rajza

Elérkezett október 16-a, amikor a 25 éves jubileumi találkozót folytatjuk erdélyi testvérgyülekezetünkkel immáron Berekfürdőn, a Megbékélés Házában. A szeretetteljes találkozás után, első utunk a felújított fürdőbe vezetett, ahol mindenki kipihenhetette az út fáradalmait. A vacsora utáni áhítatot Szász Lajos tartotta, majd a 25 év legemlékezetesebb fotóit láthattuk. Ezután Kiss Sára néptánc és népdal körét élvezhettük, majd az este beszélgetéssel és borozgatással fejeződött be.

Másnap a poroszlói Ökocentrumba látogattunk, utána a Hortobágyra vezetett utunk. A múzeumok látogatása után, megemlékeztünk az 1951-1953 között kitelepítettekre, és koszorút helyeztünk el az Ökumenikus Templomban, ami nagyon szép és meghatározó élmény volt. Az istentiszteletet Lakatos Enikő lekipásztor tartotta.

En először találkoztam a testvérgyülekezet tagjaival, ezért úgy döntöttünk családommal, hogy az utazás során átülünk erdélyi testvéreinkhez, így még több alkalmunk volt ismerkedni, beszélgetni még út közben is. Felemelő érzés volt köztük ülni és tapasztalni azt a kedves szeretetet, ami áradt belőlük.

Vacsora után Pitó Antal nagytiszteletű úr prédikációját hallgattuk.

Vasárnap délelőtti istentiszteletre a kálvinista Rómába, Debrecenbe érkezünk. Katartikus élmény volt ott ülni a padokban az óriási falak között, és

hallgatni az ország legnagyobb és legszebben szóló orgonáját. Igét hirdetett Dr. Fekete Károly (1Kor 10, 23-24) és szeretettel köszöntötte a mezőpaniti és a budafoki gyülekezetet. Engedélyt kaptunk az egész templom bejárásához, amit a gyerekek is nagyon élveztek. A templom előtt természetesen fotók is készültek.

Ebédünket a Református Kollégiumban fogyasztottuk el. Idegenvezetéssel betekintést nyerhettünk a Teológia múzeumába és könyvtárába, ahol pótolhatatlan kincseket őriznek.

Ezután már csak arra maradt időnk, hogy buszunkkal a Nagyerdő felé vegyük az irányt. Itt könnyes szemmel és közös imával búcsúztunk el egymástól. Nagyon nagy élmény volt számomra, hogy megismerhettem paniti testvéreinket! Nagy szeretettel gondolok vissza az eltelt három napra, ami pillanat alatt elrepült. Szabolccsal és Júliával már tervezzük a következő találkozást.

A szervezőknek köszönöm ezt a gazdag és tartalmas programot!

Dávid Zsuzsa

Kíváncsian vártuk az újabb találkozást a paniti testvérgyülekezettel.

Sokunkban elevenen él még a tavaszi kirándulásunk emléke. Akkor határozta el a vezetőség, hogy a 25 éves évfordulót, október 16-18 között Berekfürdőn, a Megbékélés Házában ünnepeljük meg. A nagyon szép programot Szalontay Károly állította össze.

Az első nap, pénteken délutánt kellemes fürdéssel töltöttük a felújított fürdőben. Vacsora utáni áhítat befejezéséként Német Géza a Budafoki gyülekezet nevében Kamarás Kata kisplasztikát adott ajándékba Pitó Antal nagytiszteletű úrnak, a gyülekezetnek pedig egy Nagy-Magyarország térképet, amelyen a nevezetességek vannak feltüntetve. Ezt az ajándékot a volt és a nemrégiben megválasztott gondnok vette át, majd megnéztünk egy kisfilmet, amit az elmúlt 25 év alatt szervezett találkozásokkor készített képekből állítottak össze. Igen nagy sikere volt. Kerestük az ismerősöket, visszaemlékeztünk az együtt töltött napokra, megemlékeztünk az eltávozottakról.

Ezek után Károly meglepett egy előre nem jelzett programmal. Eljött Megyeri Sári a családjával és egy nagyon kellemes táncházat rendeztek nekünk, közös népdal énekléssel. Az estét az ebédlőben beszélgetéssel fejeztük be.

Másnap reggeli után Poroszlóra mentünk az Ökoparkba. Az idő ugyan nem volt valami kellemes, azért nem vette el a kedvünket. Megnéztük az akváriumokat, a vízi állatokat, a gyerekek nagy öröme láttuk, hogyan etetik a vidrákat.

Délután a Hortobágyra mentünk el. Először felkerestük az ötvenes évek elején ide kitelepítettek emlékére emelt ökumenikus templomot. Itt tartottuk meg a reggeli áhítatot, melynek alap igéje a kalauz szerinti igeszakasz az 1 kor.10 1-13 Az ige arról szól, hogy tanítsd meg gyermekeidnek, hogy milyen volt az elődök élete. Ezen a helyen még hangsúlyosabb volt ez az ige, mert bizony nem lehetett beszélni a kitelepítésekről, a háborúban elszenvedett kínzásokról. Lassan azok az emberek, akik átérték ezeket a szörnyűségeket eltávoznak az élők sorából, de az utódoknak mindig emlékezni kell azért, hogy ezek még egyszer ne történhessenek meg! Lajos a történelmi háttérrel is beszélt egy néhány szót. 10 000 ember élt ebben a táborban lehetetlen, emberhez nem méltó körülmények között. Sokan nem élték túl. Nagyon megrázó volt Szalontay Zsuzsa beszámolója. Karcsi családjában többen itt vesztették életüket. Az Ő nevük is szerepel a templom hátsó falán elhelyezett márványtáblán, melyet megkoszorúztunk és elénekeltük a Himnuszt.

A délutánt múzeumok látogatásával folytattuk.

Vacsora után Pitó Antal nagytiszteletű úr hirdette az ígét, majd átadták a budafoki gyülekezetnek hozott ajándékot. Megjelent Balás Árpád könyve, amit Marosvásárhely nevezetességeiről, történetéről írt. Májusban Ő mutatta be nekünk a várost nagy szeretettel. Ebből a könyvből hoztak 25 példányt.

Újból, most már lassabban végignéztük a filmet, előkerültek az emlékek, kisebb történetek is. Az este közös beszélgetéssel zárult az étteremben.

Nagyon jó ötlet volt az, hogy közös kiránduláson ünnepeljünk. Fesztelenül rohanás nélkül tudtunk mindenkivel beszélgetni. Nagyon köszönjük az ötletet és a remek szervezést!

Jónás Piroska

„Senki se keresse a maga javát, hanem ki-ki a másét” (1. Kor. 10:24)

A mezőpaniti testvéreinkkel a kapcsolatunk 25. évfordulójának megünneplését Berekfürdőn kezdtük.

A harmadik napon, vasárnap (okt. 18.) a találkozó csúcspontja a debreceni Nagytemplomban a 10 órás istentiszteleten való részvétel, majd ezt követően a templom és a kollégium megtekintése.

Ködös, szürke időben értünk Debrecenbe, ahol a Rákóczi-harang hívogatott bennünket. Egy kedves ünnep fogadott a templomban, mert négy kisgyermeket kereszteltek, majd azt követte az istentisztelet. Igét hirdetett Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke (1. Kor. 10:14-

22). Az 1981-ben, Albert Péter által tervezett hatalmas orgonán, mely a templom felújítása során, 1996-ban újult meg, Csorba Gergő gyülekezeti kántor kísérte a dicsőítő énekeket.

Az istentisztelet befejeztével a püspök úr köszöntötte a budafoki és mezőpaniti testvéreket. Ezt követően Oláh István lelkipásztor mutatta be a templomot és nevezetességeit, melyeket mindannyian megtekintettünk. Felmehettünk a nyugati toronyban lakó Rákóczi-haranghoz (mely 5000 kg súlyú, és a felette elhelyezkedő kilátóba, ahonnan gyönyörködhattunk az ápolat, gondozott városban és annak nevezetes épületeiben. Láthattuk a közelben lévő Kollégiumot, amely Debrecen egyik fő oktatási intézménye. Itt vártak minket finom vasárnapi ebéddel, majd a látogatás következett. Jól felkészült vezetők ismertettek meg a kollégium könyvtárával, ahol a haladó tudomány legértékesebb alkotásai vannak. A Kollégium imatermében, az Oratóriumban tartotta a magyar országgyűlés képviselőháza ülését 1849. január 9-től május 31-ig. Itt olvasta fel Kossuth a Függetlenségi Nyilatkozatot 1849. április 14-én, Ma is folyik itt az oktató munka az óvodától az egyetemig. Jeles tanárai voltak: Hatvani István, Budai Ézsias és Maróti György professzorok. Számos híresség koptatta padjait: Ady Endre, Arany János, Csokonai Vitéz Mihály, Fazekas Mihály, Kölcsei Ferenc, Bölcskei Gusztáv, Tisza István és Kálmán, valamint Lajos, Irinyi József és János, Móricz Zsigmond .... és a sor végtelen.

Még néhány mondatot a Nagytemplomról, mely Debrecen legjellegzetesebb épülete 1500 m-es alapterületével, amely épület a Magyarországi Református Egyház jelképe. Tervezésével 1803-ban Péchy Mihályt bízták meg, de terveit elvetették, s azokat végül Thaller József készítette el 1805-ben. Az építkezés Rabl Károly vezetésével folyt. A bal oldali (nyugati) torony 1818-ra, míg a keleti 1821-re készült el. Végül is a templom 1805 és 1824 között épült meg klasszicista stílusban, a belső és külső részén korinthoszi oszlopokkal, falait fehérre festették. A bejárattal szemben helyezkedik el a szószék és a Mózes szék dúsan aranyozott empire stílusban.

A debreceni kirándulást a Nagyerdőben fejeztük be, ahol kört alkotva, nagy szeretettel búcsúztattuk a mezőpaniti testvéreket, megköszönve a látogatásukat, remélve a következő találkozást. Rengeteg felvétel készült, amelyek felidézhetik ezt a hitben, szeretetben eltöltött három napot.

Az istentisztelet záróénekének néhány sorával fejezném be gondolataimat: (Ék: 467/1-5.)

„Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozás;
Más uram nincsen jól tudom, Mert bűnből kihozál.”

Vörös Erzsi

25 éves jubileumi találkozásunk margójára

A jubileum szó örömujjongást, avagy az öröm és ünnep érzését juttatja eszünkbe. Valóban örültünk egymásnak és ünnep volt lelkünknek a találkozás. Kezdve a legelején: izgalommal és némi félelemmel vártam a napot, mikor a budafoki gyülekezet meghívásának eleget téve, a mezőpaniti csoporttal, férjemmel mi is elindultunk testvéreinkhez. Aggodalommal töltött el a tény, hogy a panitiakon kívül senkit sem ismertem, azonban kíváncsi voltam, mert a közös programok, nagyon izgalmasnak és tartalmasnak bizonyultak, mint utóbb bebizonyosodott: felejthetetlen élménnyel, rengeteg fontos és érdekes információval, látnivalóval gazdagodtam. Tanulmányi kirándulásnak is felfoghatnám,

„Zöldfűlűként”első ízben vettünk részt a találkozón, bár a kivetített emlékképek némelyikén felfedezni véltük magunkat, férjemmel, miközben néptáncal köszöntöttük vendégeinket. Ámulattal figyeltem és hallgattam a 25 esztendő alatt felelevenített kellemes emlékeket, melyek elgondolkodtattak, hogy én mindössze három éves voltam, mikor elkezdődött ez a mély, őszinte, baráti testvérkapcsolat, mely mára már szinte többgenerációs családmodellé nőtte ki magát. Integrációs aggodalmam percekben belül elillant, hiszen olyan magától értetődő természetességgel szólítottak meg kedves vendéglátóink, kezdeményezve ismerkedésre okot adó párbeszédet, hogy azt éreztem: a szeretet nyelvén mindenki megérti egymást. Az istentiszteleti alkalmak (Mózes 2:4–7, Pál I. Kor. 10:6–12) és a hortobágyi Jó Pásztor Ökumenikus Templomban elhangzottak lelki útavalóval ajándékoztak meg. Az együtt eltöltött idő alatt, mindvégig éreztem, amit egyik énekünk is megfogalmaz: „Itt van Isten köztünk...”

Szívből jövő hála és köszönet a remek szervezésért, az Úrnak pedig dicsőség! Tartsa meg Isten a budafoki gyülekezet minden tagját hitben, békében és az örökélet reménységében.

Bodó Bella, Mezőpanit

Egy kissé fárasztó és hosszú út állt mögöttünk, amikor pénteken délután autóbuszunk megérkezett Berekfürdőre a Megbékélés háza elé. Csomagjainkkal a szállásunk bejárata felé közeledve a legelső gondolat ami az eszünkbe jutott az volt, hogy jó helyen vagyunk, jó emberek társaságában és jól fogjuk érezni magunkat az előttünk álló hétvégén.

Az első délutánunkból hátralévő rövidke időt a szobák elfoglalását és a csomagok gyors elhelyezését követően a berekfürdői gyógyfürdőben töltöttük

el. A fürdőzés után az est további részében családi, kellemes hangulatban elköltöttük pompás vacsoránkat, melyet közös áhítat, majd zenés táncos mulatozás követett. A napi program lezárásaként, mielőtt nyugovóra tértünk egy-két pohárka finom bort is elfogyaszthattunk miközben beszélgettünk és ismerkedtünk egymással.

Szombaton a nap első felében a csodálatos Poroszlói Ökocentrumba tettünk látogatást, amelynek látnivalói mindnyájunkat lenyűgöztek, maradandó élményekkel gazdagítva bennünket. A nap második felében a Hortobágyra látogattunk el, ahol az ökumenikus templomban tartottuk meg aznap délelőtti áhítatunkat. Roppant megható és megindító volt, hogy az áhítat végén részesei lehettünk a hortobágyi kényszermunkatáborokba elhurcolt családok emléktáblájának megkoszorúzásában, amelyet Szalontay Zsuzsa szívbe-markoló beszéde előzött meg. A Hortobágyon tett látogatásunk lezárásaként a pásztorkiállítás és a csárdamúzeumot tekintettük meg.

Vasárnap abban a szerencsében és megtiszteltetésben volt részünk, hogy részt vehettünk a debreceni Nagytemplomban megtartott istentiszteleten, melyet követően rövid előadást hallhattunk a templom történetéről, ill. bejárhattuk és megcsodálhattuk az egész templomot a "a pincétől a padlásig". Vasárnapi ebédünket a Református Kollégiumban költöttük el, amelyet a kollégium lenyűgöző kiállításainak megtekintése követett. A napi program végén a mielőbbi viszontlátás reményében elbúcsúztunk a mezőpanitiaktól és hazafelé vettük az irányt.

Mindannyian mérhetetlenül hálásak vagyunk, hogy részt vehettünk ezen a profi módon megszervezett hétvégén, amelyről rengeteg csodálatos élménnyel gazdagodva tértünk haza.

Dévai család: Balázs, Gabriella, Alexandra és Patrícia

A kiránduláson az tetszett a legjobban, amikor elmentünk a templomba és akárhol körülnézhattunk. Megnéztük a harangot és nagyon szűk lépcsők voltak ahol egyesével lehetett fölmenni a lépcsőkön. Láttuk még hátulról a nagy órát is, meg kívülről is, de belülről izgalmasabb volt. Az orgonista kinyitotta az orgonaház ajtaját és bedugtam a fejemet az ajtón és megnéztem a belsejét. De ez kívülről sokkal szebb volt, mint belülről. Az is tetszett, hogy beleszólhattam a mikrofonba, amikor már nem volt ott senki. A torony tetejéről lenéztem a

városra és pont jött a villamos. Ennyit tudtam csak leírni, de még sok dolog van, ami tetszett a debreceni kiránduláson.

Dévai Patrícia (8 éves)

Kenutúra 2015.

Immáron harmadik alkalommal szálltunk vízre a gyülekezet vállalkozó tagjaival a Szentendrei Duna-ágban.

Augusztus 1-én verőfényes szép reggelen Szentendrén találkozott a csapat, ahonnan Volán busszal utaztunk Dunabogdányig. Innen indult az idei kenutúra.

Átveztünk a Szentendrei-szigetre, itt hűtöttük le magunkat a Dunában és aki éhes volt itt tudta elfogyasztani uzsonnáját. A vízállás is kedvezett nekünk, nagyon szép sóderes partokon tudtunk strandolni.

Hagyományá vált, hogy ilyenkor felkeresünk egy református templomot, ahol előre megbeszélt időpontban betérünk egy áhítatra, megismerkedünk egy kicsit az ottani gyülekezet életével. Idén a szigetmonostori templomra esett a választás.,,Iitt Szabó Zoltán lelkipásztor várt bennünket. Rácsodálkozott, hogy gyülekezeti programként kenutúrát szerveztünk. Nagyon tetszett neki az ötletünk.

Ezután a falubeli étteremben finom babgulyással és lángossal vártak bennünket. Egy kis szervezéssel legközelebb a Duna-parton is ebédelhetnénk, amit előzőleg valaki elkészít bográcsban a helyszínen.

Délutánra leveztünk Szentendrére, itt ért véget idei vízi túránk.

Nagy öröm számunkra, hogy a gyülekezetben ennyi sportot kedvelő család van!

„Énekeljete az Úrnak új éneket, dicséretet a föld szélég, akik tengerre szálltak, és ami a tengert betölti, a szigetek és lakóik!” Ézs 42:10

Dávid András

„Mert vakmerő vagyok...”

(Csillagpont találkozó2015. július 21-25)

...hangzott a frappáns válasz egyik csillagpontos társunk szájából, a miért bízol Krisztusban kérdésre. A tatai edzőtáborban, ahol idén több mint ezren gyűltünk össze, a „Bizalom” volt a kulcsszó. A tábor kedd este indult a regisztrációval, ahol megkaptuk karszalagunkat, étkezésre jogosító nyakbavalónkat és egy velem járó, ami egyik oldalán a programokat foglalta össze helyszínek és időszavok szerint, másik végén pedig az áhítatokon énekelt dalok szövegei sorakoztak. Izgalmasan indult számomra az esemény, hiszen épp elértem a finom székelykáposztás vacsorát, utána pedig hamarosan felverhettem a nemrég megvásárolt Arpenaz sátram.

Másnap találkoztam először budafoki társaimmal, hiszen megérkezett Géza, reggelimet Bogival és Villővel költhettem el és útközben Csengét is köszönhettem. A nap persze áhítattal kezdődött hét órakor, amikor a hőség miatt egyébként is el kellett hagyni a sátrakat. Az egyik alkalmon az életet túraként képzeljük el, ahol a felszerelések olyan nélkülözhetetlenek, mint a bizalom az életünkben. Egy másik helyen imaséta és meditáció; megint máshol pedig gitáros dicsőítés várta a korán elevenedőket. Akinek ez nehezen ment, az valamelyik bódében kávé, vagy üdítő segítségével tovább próbálkozhatott. Az időpontokat nagyon szigorúan betartották, 9-kor kezdődött a főelőadás.

A lelkiséget naponta több dózisban kaptuk. A főelőadás után kiscsoportosan dolgoztuk fel az adott témát, ahol a különböző irányú bizalmainkon kívül a csalódásokról is szó esett. Ez eltartott ebédig. Gézával ezen az étkezésen Tata vendéglátó ipari egységeit látogattuk, és többnyire elégedetten távoztunk. Délután aztán voltak előadások, sokkal gyakorlatibb témákban is, mint a kiégés kezelése, a szent háborúk és a párkapcsolatok szakaszai. Lehetőség nyílt városnézésre és mini szeretethídon való személt szedésre. Én bevallom henyéléssel kezdtem ezt a részt, többszörös zuhanyzás után az árnyékba vonultam egy népszerű ifjúsági regényt olvasni. A délután persze hosszú volt és a levegő lassan hűlt.

A kis csoportom nagy dobása a bizalmi ötpóba volt. Itt párokban indultunk el a Cseke-tó körül, az egyik bekötött szemű, a másik a segítő szerepét játszotta. Különböző bizalmi játékokat kellett játszani, melyeknek többsége persze cserkész táborból ismerős volt. Újdonság volt azonban a repülés, ahol szorosán egymás mögé ült társaink adogattak minket hátra kezeikkel fent tartva. Egyik este egy vegyesebb társaságban szabaduló sátorban is részt vettünk. Az M63-ok egyik felében görög, másikban héber betűkre épült a feladványok többsége. Nekem ez volt a harmadik ilyen élményem, és most először – a labirintus játékok kapcsán – végre én is hozzájárulhattam a kijutáshoz.

Az utolsó nap aztán megérkeztek a Vitaifi tagjai is, így jelentősen nőtt a sátorerdőnk. Együtt ebédeltünk, majd meghallgattuk Pál Feri atya előadását. Az esti áhítatot mindig más lelkész vezette, legemlékezetesebb talán a Molnár Sándor féle marad majd a résztvevőknek, ahol egy fogyatékos fiatalember gondozójával táncolt. A kora esti blokkban irodalmi és zenei programok is voltak: nekem egy tuba kvartettet volt szerencsém hallgatni. Utána következtek a késő esti blokkban a táncházak, illetve a koncertek. Előbbiből a cigányok által rendezetten vettem részt; utóbbiból többek között az unokatestvéremet is sorai közt tudó Keresztkérdés előadásán. Összességében nagy élmény volt a tábor, úgy érzem két év múlva is sok újdonságot tartogathat!

Szabó Máté

A 2015-ös év tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások!

Ezért kérjük, hogy kísérik figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetéseket, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkészi iroda telefonszámán.

november

3. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés
14. szombat		Templomtakarítás Sulivár
15. vasárnap	09:30	Imaközösség
22. vasárnap	17:00	Ajtónyitó Istentisztelet
28. szombat	15:00	Adventi koszorúkészítés
29. vasárnap	16:00	Adventi gyermekmúsor/Ajtónyitó

december

1. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés
13. vasárnap	10:00	Nyugdíjasok karácsonya
19. szombat	17:00	Adventi imadélután
20. vasárnap	09:30	Imaközösség
24. csütörtök	15:00	Gyermekkarácsony
23:00		Éjféleli Áhítat
25. péntek	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
26. szombat	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
31. csütörtök	18.00	Évzáró istentisztelet
	23.45	Évzáró úrvacsora

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Vasárnap:

10.00 Istentisztelet,
minden hónap első vasárnapján úrvacsora,
minden hónap második vasárnapján szeretetvendégség
16.00 Ifjúsági óra

Hétfő

18.00 Énekkar

Kedd

9.30 Baba-mama kör
18.00 Bibliaóra
20.00 Gyülekezeti foci (iskolában)

Szerda

10.00 Bibliaóra nyugdíjasoknak
18.00 Bibliakör a vasárnapi ige körül

Csütörtök

8.00 Bibliaóra
18.30 Gyülekezeti foci (BMTE)

Péntek

19.30 Ádám kör (kéthetente)

Szombat

10.30 Hittan
18.00 Vespera (minden hónap első szombatján)

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: 229 22 78

E-lel: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztor: Nagy Péter

Iskolalelkész: Csűrös András

Beosztott lelkészek: Lakatos Enikő, Papp-Tóth Viola és Csűrös-Varga Vanda

Gondnok: Németh Géza

Diakónus: Jani Marianna

Hitoktatók : Ábrahám Angéla, Siposné Váradai Judit,

Pajzsné Lévai Réka, Vigné Papp Ibolya

Honlapunk: <http://www.bfokref.zsoltar.hu>

Iskolánk 4. tanévét kezdte el, mint református oktatási intézmény. Idén is szép alkalom volt a tanévnitó istentisztelet és a „Bogrács körül” nevű, elsős családoknak tartott vacsora. Utóbbira idén is igen nagy számban jöttek a gyermekek és szüleik. (Hozzávetőlegesen 150 liter leves fogyott el a három nap alatt!) Szeptember 6-án tartottuk az elsősök befogadó istentiszteletét. Hálásak lehetünk Istennek, mert a gyermekeink Óaltala befogadva indulhatnak el kis iskolatáskáikkal. Mint lelkipásztor, személyesen is szép élmény volt, hogy Isten áldását közvetíthettem a gyermekek felé.

Szeptemberben volt az új, határozatlan időre kinevezett pedagógusok eskütétele. Idén ezt az eseményt közösen tartottuk az óvodai munkatársakkal – hálás a szívünk, hogy egy szívvel, egy Lélekkel állhattak meg az Úr asztala előtt!

Négy év után már az egész alsó tagozat református iskolába iratkozott be. A gyermekeknek már természetesen a reggeli áhítatok, a csendesnapok, a mindennapi imádságok, a bibliai történetek. Négy év távlatából boldogan tekintünk vissza a mögöttünk hagyott rövid időre, mely alatt hatalmas utat tett meg az iskola. A sok áldásra, az imádkozó munkatársi közösségre, a boldog egyetértésre, amelyben Isten mind-mind jelen van. Jelen van, s közben folyton megpróbálunk felnőni Őhozá, aki a fej, a Krisztus...

Csűrös András

IMÁDSÁGOK

Mennyei Atyánk!

Hálát és köszönetet mondunk most neked Istenünk, hogy itt lehettünk a te szent házadban és hallhattuk a te szent Igédet, s annak üzenetét, amellyel szólni kívántál hozzánk.

Kérünk Urunk, add, hogy amit hallottunk, azt meg tudjuk őrizni a mi szíveinkben, s méltó módon tudjuk tovább adni másoknak, s tudjunk téged képviselni.

Hála és köszönet van a szívünkben akkor is, amikor iskolánkra gondolunk, hiszen újabb tanévet kezdhettek el a te kegyelmed által.

Köszönjük Urunk a kisgyermeket, akiket ide hoztál a házadba, s akiket ránk bízta. Adj kellő erőt és bölcsességet, hogy a ránk bízottakat tehozzád tudjuk vezetni.

Kérünk, adj befogadó szívet mind a gyerekeknek, mind a tanítóknak, hogy a te Igéd szerint tudjanak élni, s téged tudjanak követni.

Kérünk, áldd meg a gyermekeket, hogy gyarapodni tudjanak testben, tudásban és lélekben egyaránt. Áldd meg a pedagógusokat is, hogy ezekhez a gyarapodásokhoz megfelelő felkészültséggel hozzá tudjanak járulni.

Kérünk Urunk, te áldd meg ezt az iskolát, s ezt az új tanévet.

Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Nemes Noémi Orsolya tanító

Mennyei Atyánk, Szerető Istenünk!

Köszönjük mindazt, amit tőled kaptunk az elmúlt szünetekben. Köszönjük a pihenést, a sok játékot és az új kalandokat. Hálát adunk, hogy gond nélkül élhetünk, és hogy sokszor még azt is megkapjuk, amire nincs is igazán szükségünk.

Erőt kérünk most Tőled, mert újra oda kell figyelnünk az órákon, és sokat kell tanulnunk, hogy teljesíthessük, amit elvárnak tőlünk.

Áldd meg tanárainkat jókedvvel, hogy szívesen foglalkozzanak velünk, minket pedig alázatos szívvel, hogy elfogadjuk tőlük a jót, még akkor is, ha az nem kedvünkre való!

Kérünk vigyázz azokra az elsősökre, akik most kezdik az iskolát, hogy könnyen és gyorsan megtalálják helyüket közösségünkben.

Add Urunk, hogy szüleink és tanáraink megértsék egymást, és közösen segíthessék tanulmányainkat az év folyamán.

Órizz meg Urunk a veszélytől, a rosszútra csábító kalandoktól! Tégy segítőkésszé minket, hogy felfigyeljünk a rászorulókra, segítsük a bajba jutottakat.

Mindnyájunkat úgy vezess, hogy méltók legyünk szeretetedre!

Ámen

Fekete Zsófia Veronika

Bemutakoznak új pedagógusaink

BAKOS JUDIT

1960-ban születtem Dombóváron. A szüleim és több generáción keresztül felmenőim, mind apai, mind anyai ágon, a református hit követői - ahogy ők mondták -, *kálvinisták* voltak.

Az 50-es évek végén a szüleim egyházi, Isten előtti fogadalomtétele, édesapám foglalkozása miatt, - katonatiszt volt -, titokban zajlott, majd egy év múlva az én keresztelőm sem lehetett nyilvános. Sokáig nem tudtam erről semmit. Felcseperedvén tudtam meg, hogy megfélemlítés, ellehetetlenítés tartotta távol őket attól, hogy nyíltan vállalhassák hitüket. Apámat, mint minden hivatásos tisztet, a politikai tisztok folyamatosan szemmel tartották, gyakran zaklatták is. A szüleim akkor kockázatot vállaltak.

Apám fiatalként az otthoni falusi lelkész mellett a „vasárnapi iskolában” tanított, maga is lelkésznek készült, de családi körülményeinek alakulása, számításait derékba törte. Az Úr még sem mondott le róla! Édesapám, ha nem is lett lelkész, a keresztyén konzervatív értékrend szerint élt, és választott magának párt. Szüleink ebben a neveltek engem és a testvéremet is. Soha nem erőltettek ránk semmit, de életükkel mintát adtak nekünk.

Az érettségi után a Budapesti Tanítóképző Főiskolán tanultam, majd néhány év múlva az ELTE történelem szakán tanári diplomát szereztem. Nekem sikerült, ami apámnak nem, - a vágyaim szerint, - tanítással foglalkozhattam (foglalkozhatok). Pedagógiai munkámat Budán, a Bocskai István Általános Iskolában kezdtem, majd a Domokos Pál Péter Általános Iskolában folytattam, jelenleg a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskolában tanítok.

Több mint egy évtizede édesapám hosszú betegség után ment el, óriási úrt hagyva maga után. Isten szeretetével tudtuk csak elviselni azt a lelki fájdalmat, amit akkor átéltünk.

Az Úr nyitott utat maga előtt. Így került sor arra, hogy érett felnőttként, a testvéremmel együtt konfirmáltunk. 2008. május 11-én hitvallást tettünk az érldligeti református gyülekezetben. A konfirmációkor elhangzott lelkészi áldást, útravalóként kaptam a keresztyén gyülekezetben.

„Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr!

Boldog az az ember, aki Őbenne bízik.”

(Zsoltárok 34,9)

Isten kaput nyitott, és ezen a kapun belépve szolgálom Őt.

(Jelenleg a diósdai református missziói gyülekezetben, melynek családommal alapító tagjai vagyunk.)

BÁNYAY LILLA

Édesapám református lelkész. Családomban jó néhányan ezt a hivatást választották, nem véletlenül. Én is aktívan részt vehettem a gyülekezetünk munkájában, mert megkaptam azt a lehetőséget, hogy gyermekekkel foglalkozzam, felkészíthessem őket énektanítással és

különféle egyházi ünnepeink alkalmára versek, színdarabok betanításával. Már akkor éreztem, hogy ebben a munkában van tehetségem és szerettem volna ezt életcéllul választani.

Meghatározó szerepet töltött be az életemben Debrecen, hiszen a Kollégium ősi falai közt tanulhattam, mint gimnazista diák. Gimnáziumi és főiskolás éveim alatt énekelhettem a most 275 éves Kollégiumi Kántus szoprán szólamában. Berkesi Sándor tanár úr szárnyai alatt tanulhattam a főiskolán is. Külön megtiszteltetés volt, hogy állhattam a Kántus élén, mint karvezető, kiszállások alkalmával. A főiskolai éveim alatt aktívan kántorkodtam a gyülekezetünkben.

Diplomám megszerzése után Debrecentől nem messze, Létavértesen ének-zenét tanítottam lányom megszületéséig. Majd Debrecenben és környékén tevékenykedtem, mint ének-zene tanár. Többek közt a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen tanítottam a hallgatókat a harmóniumjáték rejtelseire, óraadó tanárként.

Szigetszentmiklóstra 2008-ban költöztünk, ahol sok vargabetű után kerültem a József Attila Általános Iskolába, mint napközis tanító.

Jelenleg Szigetszentmiklóson az Újvárosi Református Gyülekezetben vagyok aktív tag, és helyettes kántor is. Amikor csak tudok, részt veszek a gyülekezeti munkákban. A tavaly óta működő lakótelepi projektben - amit szintén a gyülekezet Bástyá Alapítványa szervezett – segítek, mint informatikai oktató-tanácsadó. Az oktatásban főként idősebbek kérnek támogatást.

Ebben a tanévben az elsősökkel mélyedünk el az írás-olvasás rejtelseiben, ami egy fantasztikus kihívás. Mindemellett az, hogy itt lehetek, azt az Isten csodálatos ajándékának érzem. Fontosnak tartom az egymás és Isten iránti szeretetet és ezt próbálok átadni kisdíákjaimnak is ittlétem során. A Rózsakerti Iskola szellemisége ehhez megad minden támogatást.

Ezért is Istené legyen a dicsőség! SOLI DEO GLORIA!

NEMES NOÉMI ORSOLYA

Marosvásárhelyen születtem. 3 éves voltam, amikor szüleimmel Komárom-Esztergom megyébe, Héregre költöztünk, ahol a Héregi Református Egyházközség tagjai is lettünk.

A Pápai Református Kollégium Tatai Gimnáziumában érettségiztem 2010-ben. Gimnáziumi éveim alatt fogalmazódott meg bennem az az elhatározás, hogy református hittanoktatónak és tanítónak szeretnék tanulni, amely hála Istennek valóra is vált. Gimnáziumi éveimet egy önkéntes szolgálati év követte (Önkéntes Diakónia Év Programiroda szervezése által), amelynek helyszíne Kolozsvár volt, ahol óvodásokkal és alsó tagozatos gyermekekkel foglalkoztam. 2011-ben kezdtem el főiskolai tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karán, Nagykőrösön. 2014-ben végeztem református hittanoktatóként, idén júniusban pedig tanítóként.

Fontosnak tartom az oktatás és nevelés területén, hogy szilárd erkölcsi értékrendet helyezzünk példaként a gyermekek elé, amelyet Isten által tudunk eléjük vinni.

Nagy örömmel érkeztem a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskolába, s minden igyekezetemmel azon leszek, hogy megfelelő felkészültséggel hozzá tudjak járulni a gyerekek lelki és tudásbeli gyarapodásához egyaránt.

VÉGVÁRINÉ PÁNCZÉL GYÖNGYI

Nagy örömmel és várakozással jöttem tanítani a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskolába. Mindig is szerettem volna protestáns elveket valló iskolában tanítani, a szakdolgozatomat is egyházi oktatási központról írtam (Péterfy Sándor Evangélikus Iskola, Győr). Számomra fontos a hit a mindennapokban és a családom is ezt a nézetet képviseli.

Érden élek férjemmel és két gyermekünkkel. Viktória lányunk immáron a Rózsakerti Iskola 3. osztályos tanulója, kisfiunk Levente pedig most kezdte el az óvodás életet az intézményhez tartozó Halacska Óvodában.

Rendszeresen járunk templomba, az Érdi Evangélikus Gyülekezethez tartozunk. A férjem Szabolcs presbiteri feladatokat lát el én pedig az iskolás korú gyermekeknél végzek szolgálatot vasárnapi gyermekórák, csendesnapok, nyári táborok alkalmával. Szépen fejlődik közösségünk, sok lelkiekben gazdag programot szervezünk és jó látni, hogy Isten megáldja lelkészeink munkáját.

Pedagógiai munkámban nagyon sok lehetőséget látok, örülök, hogy itt „szabad a pálya”, nyíltan lehet beszélni a gyerekekkel a hitről és pont ezért az esetleges konfliktusokat is egészen más színvonalon - a Krisztusi szeretetre építkezve- lehet kezelni, megbeszélni. Az ide járó gyerekek nagy részénél látom az önzetlenséget, a megbocsátásra való hajlamot, a segítőkészséget, ami nemcsak egy jó osztályközösséget teremt és a tanítás eredményesebbé tételét, hanem arra az életútra való terelést, amit Jézus példázataiban is olvashatunk. Sokszor lehet hallani szerte a világban, hogy a szülők azt tanítják gyermekeiknek, hogy ha ütnek, üssenek vissza, esetleg még nagyobbat is, védjék meg magukat. Holott Jézus azt tanítja, hogy tartsd oda a másik orcádat is. Egy másik helyen pedig azt olvashatjuk a Bibliában, hogy „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek. „Mt.5,9. Ezt a szellemet látom itt megvalósulni és működik a gyermekek életében.

Őszintén remélem, hogy én is tudom segíteni munkámmal ezt a folyamatot. Egy érdi iskolából jöttem át tanítani, ahol jól éreztem magam, de Isten ide terelt engem és tudom, hogy most itt a helyem. Örülök, hogy itt lehetek, hálás vagyok az osztályért is, a gyermekekért, akiket taníthatok.

Mivel vizuális műveltségi területen végeztem az ELTE Tanító-és Óvóképző főiskolai karán a munkámat ebben a tantárgyban projektszerűen képzelném el, bibliai témakörökből is merítkezve készítenénk el a gyerekekkel az alkotásokat. Szabadidőmben szeretek rajzolni, festeni, Jézus élete többször is megihletett. Fontosnak tartom, hogy a rajzórán is tudjunk hitbeli dolgokról beszélni a gyerekekkel és

a produktumokban is megjelenhessenek a bibliai történetek a tantervi követelmények mellett.

MISZLAINÉ KOPPÁNY IMOLA

2015 augusztusa óta a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola pedagógusa vagyok.

Gimnáziumi tanulmányaimat a Kölcsey Ferenc Gimnázium speciális francia szakán végeztem 1983-87 között, majd az ELTE ÁITFK-án biológia-földrajz szakos tanári diplomát, az ELTE Bölcsész tudományi karán 1996-ban francia szakos nyelvtanári diplomát szereztem. 1991 óta általános iskolában dolgozom. Pályám kezdetén Kispesten dolgoztam, majd 18 tanéven keresztül Dunaharasztaban, ahova időközben költöztünk. Itt családommal bekapcsolódtunk a helyi református gyülekezet életébe. Segítettem a nyári református napközis gyermektáborok programjának szervezésében, lebonyolításában.

Mivel 2015 nyarán felépítettük a házunkat Budafokon nagy örömmel szolgál, hogy a kerület református iskolájában kaptam munkalehetőséget. 24 éves pedagógusi pályafutásom során sokféle emberi sorssal, családokkal találkoztam, így egyre mélyült bennem az elhatározás, hogy a keresztyén értékek közvetítésével szeretném a jövő generációját nevelni.

Mindhárom szakomat nagyon szeretem tanítani, de legfontosabbnak a rám bízott gyerekek nevelését tartom a keresztyén értékek mentén. Külön öröm számomra, hogy osztályfőnöki munkám során mindezek megvalósításáért dolgozhatok.

Férjemmel két lányunkat (18 és 9 évesek) hasonló nevelési értékek alapján igyekszünk a kor kihívásaira felkészíteni.

Köszönöm a bizalmat, jó érzés a Rózsakerti Református Iskolában dolgozni!

HALÁCSKA

REFORMÁTUS ÓVODA

BEMUTATKOZNAK AZ ÓVODA ÚJ VEZETŐI

Kedves Testvérek!

Szeretném megköszönni a gyülekezet bizalmát és imádságos támogatását óvodavezetői megbízással kapcsolatban. Hálás szívvel gondolok minden gyülekezeti tagra a rám sugárzó szeretet és megbecsülés miatt. Köszönöm mindazoknak, akik imába hordozzák az intézményeinket és a benne dolgozókat, a szülőket, a gyermekeket.

Júliusban tájékoztatott a fenntartó, hogy szeretne megbízni az óvoda vezetésével. Nagy megtiszteltetés, de nagyon nagy a felelősség is. Az erőt próbáló feladatban társam Vágvölgyi Erzsébet, aki életével, hitbeli és hivatásához való elköteleződésével példát mutat mindannyiunk számára, akik gyermekekkel foglalkozunk.

Legfontosabb feladatomban érzem, hogy a folytonosságot biztosítsam a gyermekek, szülők és dolgozók számára, és ezzel a biztonságérzetet erősítsem. Óvodánk az elmúlt évek alatt kerületünk meghatározó intézményévé vált. Köszönet érte az elődöknek. Ezt a státuszt és az elért eredményeket szeretném megtartani, tovább fejleszteni.

Terveim között szerepel a gyülekezetünk és az óvodánk kapcsolatrendszerének erősítése, az óvoda értékeinek szélesebb körben való bemutatása.

Tanítói végzettségem miatt kiemelt területként kezelem az iskola- óvoda átmenet megkönnyítését. A Rózsakerti Demjén István Református Iskola vezetésével való közös gondolkodás eredménye, hogy az eddigi találkozási pontok mellett, közös továbbképzésekkel igyekszünk a két nevelőtestület munkáját egymáshoz hangolni, a két Pedagógiai Programot egymáshoz közelíteni.

Néptánc-oktatóként, a magyar hagyományok keresztyén kapcsolatainak megláttatása is feladatom, az ebben való tájékozottságot biztosítanom kell kollégáim számára is. (Emellett továbbra is szívesen válllok táncos szolgálatot a gyülekezeti rendezvényeken.)

Az Oktatási Hivatal szakértőjeként, a legfrissebb irányzatok és az állandó értékek egyensúlyát kell biztosítanom az intézményben. Jézus Krisztushoz ragaszkodva, magyarnak maradva, az újtársokra nyitott, hiteles, és jól képzett pedagógusokkal szeretném megvalósítani a nevelési feladatokat.

Azok, akik velem voltak a konfirmációm alkalmával, még emlékezhetnek Túrmezei Erzsébet vesszoraira:

Túrmezei Erzsébet: Változás
Én, durva, faragatlan kődarab,
ki ott hevertem annyi év alatt
sötétben, félrevetve,
hiú próbákat dacosan nevetve,
próbákat, hogy rajtam faragjanak;
én, aki meg akartam én maradni
inkább csúnyán, sötétben, búsan, torzan:
most itt vagyok a Mester műhelyében
s boldogan várom szent vésővonalát,
hogy megalkossa bennem képe mását.

Az akkor kapott Bibliát forgatom azóta is. Közben nagyot nőttek a gyermekeim, velük olvasom Papp-Tóth Viola üzenetét:

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél, szép hitvallással sok tanú előtt” (1.Tim.6.12)

A dátum 2004. október 31. Tizenegy éve már. Rám tolnak az elmúlt évek örömei, fájdalmai. Megálltam-e a helyemet? Vállaltam-e a csatákat? Sikerült-e az Istentől kapott talantomokat jól kamatoztatni?

Magamban bizonytalanul, de Jézusomban bízva állok a feladatok előtt. Várom az útmutatását, várom a csodákat, mellyel megajándékoz, ahogy tette egész eddigi életemben. Várom a társakat, akiket mellém rendel a hit nemes harcának megharcolása során.

Tizenegy évvel azután, hogy gyülekezeti tag lettem, Önök az óvodájuk vezetését bízták rám. Igyekszem ezt a bizalmat megszolgálni, és az ide járó gyermekeket megismertetni az Istenbe vetett hit biztonságával, és a fészkek melegével, amely segíti és megtámasztja majd őket az életük próbái során.

Testvéri szeretettel:

Kiss Sára

Vágvölgyi Erzsébet vagyok. 1985 óta vagyok óvodapedagógus. Budapesten a Tanítóképző Főiskola esti tagozatán szereztem meg óvodapedagógusi diplomámat, majd elvégeztem a Budapesti Műszaki Egyetem közoktatás vezetői szakát. Részt vettem az Oktatási Hivatal tanfelügyeleti és minősítési szakértői továbbképzésen így Mesterpedagógus fokozatba kerültem. Nagy öröm számomra, hogy bekerülhettem az Auditor Szakértői továbbképzésre (5000 ember közül 300 embert választottak ki szakmai tapasztalatok alapján), amit sikeresen be is fejeztem. Szeptember óta rendszeresen kapok szakértői feladatokat önkormányzati és református köznevelési intézményekben. Sok új szakmai ismerettségem adódik így, törekszem arra, hogy bárhova megyek is munkám során az Úr Isten szeretetét és igazságosságát tükrözzem mindenki számára. Mindez nem az én érdemem, ez csak egyedül az Úr Isten érdeme. A szakmai növekedésért is hálás a szívem, de a legjobban azért vagyok hálás, mert az Úr Isten a tenyerén hord, és olyan dolgokat végez el a szívemben, amiket semmiért sem cserélnék el...

A gyülekezetbe és a Halacska Református Óvodába 2003-ban kerültem. Hiszem és tudom, hogy az Úr Isten helyezte az óvodába és a gyülekezetbe is. Életemben a Halacska Óvoda nagyon fontos helyet foglal el. Munkám egy szolgálat, ahol az Úr Istent szolgálom. Nagy öröm számomra, hogy életemmel a gyerekek, szülők és intézményi partnerek felé szolgálhatok. A vágyam az, hogy Úr Isten kezében egy „lámpás” legyek, szeretnék a mindennapok során példát mutatni.

Megtiszteltetés számomra, hogy a fenntartó Presbitérium – Nagy Péter lelkész Úr megerősítésével – és Kiss Sára, az intézmény vezetője felkért, hogy lássam el a vezető-helyettesi és tagintézmény-vezetői feladatokat az óvodában. A felkérés oka – elmondásuk szerint – az óvoda iránti elköteleződése, és szakmai tapasztalatom, valamint a mindennapokban megélt hitem, és Úr Jézussal való járásom. Nagy örömöm, hogy ismét az óvodában dolgozhatok, és a vezetőtársammal, Sárrikával mind a hitéletben, mind a szakmai területen kialakulhatott egy jó együttműködés. Úgy érzem, hogy a kollégáim számítanak rám szakmai kérdésekben, lelki megerősítésekben. A legnagyobb kihívás számomra a szakértői feladatok ellátása, mely sok időt és energiát leköt szabad óráimban. Áldás, hogy hitemet megélhetem a munkahelyemen és szolgálhatok a gyermekek, munkatársak, szülők és intézményi partnerek felé.

Fontos támasz Nagy Péter lelkész Úr szolgálata felém, aki az óvodába kerüléseim első évétől kezdve segítette a mindennapok során. Életem nagyon nehéz időszakában kerültem ide. (betegségek, családi nehézségek) Egyedül nem bírtam volna a terheket, de hozzá is és a gyülekezetbe is bármikor jöhettek. Az ajtó nyitva állt előttem. Sok segítőkész kéz támogatott (pl. dr. Némethné Pötördi Zsuzsanna) és bekapcsolódtam a lelkészi házi csoportba. Ide jártam akkor is, amikor nem dolgoztam az óvodában (2012-2015) és a gyülekezetbe járok a mai napig is.

Az Úr Isten a nehézségeken keresztül sok mindenre megtanított. Megtanultam, hogy Ő az egyedüli segítség, Ő mindig velünk van, még akkor is, ha úgy látjuk, hogy minden reménytelen és mindent elvesztettünk. Ő tudja, mit miért enged meg az életünkben.

A nehézségben soha se hagy magunkra, ugyan megengedi a nehézségeket, de segítséget is ad annak elviselésében. Gyakran nem az az Úr Isten akarata, amit mi szeretnénk, most még nem értjük miért, de a Biblia szerint egyszer mindent meg fogunk érteni. Amit megtanultam, hogy nem szabad feladni, fogni kell erősen az Úr kezét és csak Benne bízni. Semmilyen nehézség és fájdalom nem állhat közém és az Úr Isten közé. A legfontosabbá vált számomra, hogy tőle függjek, Ő legyen az én függőségem mindennap. Azt a mély és bensőséges kapcsolatot, ami a nehézségek között kialakult Vele, soha nem szeretném elveszíteni. Ez az, amit semmiért se cserélnék el. Ő ad erőt és segít felállni, ha kell. Engem felállított és vezet tovább, amiért hálás a szívem.

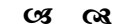
„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlenné erejét megsokasítja” Ézsaiás 13.7.

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak Ő az én kősziklám és szabadítóm, erős várom, nem ingadozom.” Zsoltárok 62.6-7.

HALACSKA NAP

Az idén másodjára vettünk részt a családdal a Halacska napon. Idén gulyáslevest főztünk, mindenki nagy öröme. Meglepetés volt számunkra a néptáncbemutató, aminek hangulata igazán magával ragadó volt. A népi játékok világába örömmel vetették bele magukat a gyerekek. Számomra mindig megható látvány, hogy egy véka kukorica pakolásával is mennyire jól elvannak csemetéink, nem feltétlenül kell nekik csillogó-villogó játék. Az étel nagyon finomra sikeredett, mindenki teli hassal, jókedvvel indult haza. Köszönjük ezt a szép délutánt!

Szabóné Borbély Dóra

Az idei Halacska nap egy igazi napsütötte őszi napon került megrendezésre. Az időjárás kedvező volt ezért nagyon sokan jöttek el és az idén sokan sokfélét főztek. A szivárvány csoport gulyással készült.

Amikor megérkeztem a helyszínre még nagy volt a csend, de már minden asztalon sorakoztak a hozzávalók. Aztán hirtelen mindenki megérkezett és nagy lelkesedéssel álltak be az asztalokhoz zöldséget pucolni, darabolni. Együtt kóstoltunk és ötleteltünk, mi kerüljön a közös levesbe.

Ezzel egy időben népi játékok sora várta a gyerekeket az óvoda udvarán. Beosztottuk ki főz és ki megy a gyerekekkel kipróbálni a játékokat.

Az idén nagy meglepetésünkre készültek néptánc bemutatóval, ezért készült az udvarra egy színpad, amit nagyon sokan álltunk körbe és nagy izgalommal vártuk a produkciókat. A gyerekek tátott szájjal nézték a táncokat.

Aztán jöhetett a jól megérdemelt vacsora, és természetesen sok sütemény is érkezett, azok is hamar elfogytak. Hamar besötétedett, és túl gyorsan véget ért a nap.

Veress Andrea